

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **PHARMAWEX, s. r. o.**, IČO 04491891
se sídlem Novoměstská 960, Chrudim II
zastoupená Mgr. Danielem Bartošem, advokátem AK Bartoš Legal & Partners, s. r. o.
se sídlem Bílinská 1147/1, Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
Štěpánská 15, Praha 2 - Nové Město

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2022, č. j. ČOI 34157/22/O100/Bal/Št, sp. zn. ČOI 19916/21/2700,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

- 1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „povinný subjekt“) ze dne 12. 1. 2022, čj. ČOI

5255/22/2700, kterým tento správní orgán jako povinný subjekt odmítl dle § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), poskytnutí informace žalobkyni, kterou požadovala ve svém podání ze dne 20. 7. 2021 doručeném správnímu orgánu dne 4. 8. 2021.

II. Shrnutí žalobních bodů

2. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že žalovaný rozhodl nesprávně, když neodstranil vady prvostupňového rozhodnutí, čímž přímo zasáhl do jejích práv. Napadené rozhodnutí proto považuje za nezákonné.
3. Žalobkyně označila argument žalovaného, že požadovaná informace nemá původ v činnosti povinného subjektu, za toliko účelový, když na základě téže žádosti o poskytnutí informací byly ze strany povinného subjektu poskytnuty údaje o jiných oznamovatelích (např. dne 20. 7. 2021, čj. ČOI 93209/21/2700). Je zcela vedlejší, zda někteří z oznamovatelů dali souhlas s poskytnutím jejich údajů a jiní nikoli. Podstatnou skutečností dle žalobkyně je, že přinejmenším sám povinný subjekt je přesvědčen o tom, že získání údajů předmětným způsobem je vznikem informací za použití veřejných prostředků. Naprosto stejným způsobem došlo ke vzniku informací o předmětném oznamovateli, pročez odmítnutí poskytnutí žádaných informací je zjevně postupem nezákonným. Nesejde přitom na skutečnosti, zda ke vzniku informace dojde „na bázi dobrovolnosti od třetí osoby“, či na základě rozhodnutí či zákona.
4. Nadto, pokud povinný subjekt mohl v rámci přípisu ze dne 20. 7. 2021, čj. ČOI 93209/21/2700, poskytnout údaje o předmětném oznamovateli, a sice že se jedná o podnikatelský subjekt a „*dle evidovaného podnětu podnikatelský subjekt podniká v oboru – reality, finanční a právní služby*“, není důvodu proč nelze poskytnout i žalobkyni požadované informace. V tomto ohledu je dle žalobkyně lichá i argumentace povinného subjektu o neudělení souhlasu s poskytnutím údajů, neboť v takovém případě by povinný subjekt nemohl o předmětném oznamovateli poskytnout ani již poskytnuté údaje. Žalobkyně uvedla, že *de facto* nepožadovala jiné údaje, než které jsou uvedeny v rámci příslušného oznámení, pročez pokud povinný subjekt mohl z jeho obsahu poskytnout jisté údaje, není ji zřejmé, proč nemůže poskytnout jiné. Je zjevné, že se ze strany povinného subjektu a též žalované jedná o nezákonné zásahy do práv žalobkyně.
5. Žalobkyně dále uvedla, že navíc žádala o poskytnutí informací týkající se právnické osoby. Z přípisu povinného subjektu ze dne 20. 7. 2021, čj. ČOI 93209/21/2700, totiž vyplynulo, že oznamovatel podnětu čj. 28672/21/2700 je právnická osoba vykonávající podnikatelskou činnost, a to prostřednictvím svého zástupce. Žalobkyně zdůraznila, že pokud se předmětná žádost týkala podnikatelského subjektu (popř. i v případě žádosti směřující do sféry orgánů veřejné moci), povinnost k poskytnutí žádaných informací zde dána je. V tomto ohledu podnikatelské subjekty (navíc právnické osoby) nejsou blíže chráněny na utajení svých údajů, jak je tomu v případě osob fyzických.
6. Žalobkyně závěrem uvedla, že dle jejího názoru má právo na poskytnutí žádaných informací. Ustanovení § 3 odst. 3 informačního zákona stanoví, že informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný

na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Obsah oznámení je tudíž v plném rozsahu informací dle uvedeného zákona, jejíž poskytnutí lze žádat.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
8. V reakci na žalobní námitky uvedl, že povinný subjekt a žalovaný konstantně setrvávají na svých závěrech, že žalobkyní požadovaná informace nevznikla za použití veřejných prostředků. Informací získanou za použití veřejných prostředků se rozumí taková informace, která vznikla bezprostředně s jejich vynaložením. Takovou informací proto nebude informace, která nemá s vynaložením veřejných prostředků přímou souvislost, tzn. že veřejné prostředky nebyly vynaloženy za účelem vzniku informace. Posléze by totiž bylo možno u jakýchkoliv informací, jimiž povinný subjekt disponuje v souvislosti se svou činností, uvedený vztah s veřejnými prostředky dovozovat již z prostého důvodu, že veškerá činnost povinných subjektů je hrazena z veřejných prostředků (srov. Furek, Rothhanzl, Jírovec, *Zákon o svobodném přístupu k informacím, Komentář*. C. H. BECK, 2016, str. 512). Požadovaná informace, kdo byl oznamovatelem předmětného podnětu, který jednal jménem právnické osoby, nemá původ v činnosti povinného subjektu. Na získání této informace tak nebyly vynaloženy veřejné prostředky, povinný subjekt tuto informaci získal od třetí osoby.
9. Dále žalovaný uvedl, že důvod, proč žalobkyni byly sděleny osobní údaje jiných oznamovatelů ve sdělení ze dne 20. 7. 2021, tkví v tom, že tito oznamovatele dali souhlas poskytnutím svých údajů, nikoliv, že by tyto informace měly původ v činnosti povinného subjektu.
10. Žalovaný připomněl, že v projednávané věci žalobkyně žádala o poskytnutí informace v rozsahu „kdo je oznamovatelem, který jednal jménem právnické osoby“, tedy poskytnutí údajů, na jejichž základě bude možné danou osobu identifikovat. Žalobkyně tudíž žádala o sdělení totožnosti podatele podnětu. Tímto podatelem byla fyzická osoba, která povinnému subjektu neudělila souhlas s poskytnutím svých údajů (viz písemnost ze dne 15. 3. 2021, čj. ČOI 38325/21/2700).
11. Žalovaný uzavřel, že povinný subjekt postupoval správně, když žádost žalobkyně odmítl dle ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona. Má za to, že napadená rozhodnutí nejsou nesrozumitelná, ani vnitřně rozporná či nezákonná.

IV. Jednání soudu

12. Z jednání soudu, které se uskutečnilo dne 29. 11. 2022 se žalobkyně i její zástupce omluvili. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě a setrvala na závěrech žalovaného.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu a

projednání věci při nařízeném jednání, dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

14. Z předloženého správního spisu (zejména z přípisů správního orgánu I. stupně) vyplynulo, že žalobkyně dne 18. 2. 2021 (dle úředního záznamu čj. ČOI 19916/21/2700 zpracovaného při její kontrole) požádala správní orgán I. stupně jako povinný subjekt podle informačního zákona o poskytnutí informace, kdo byl oznamovatelem podnětů. V této souvislosti krajský soud poznamenává, že je mu z úřední činnosti známo, že šlo o podněty, které správní orgán I. stupně obdržel v průběhu února a března 2021 a které se týkaly údajně klamavého označení zeměpisného původu výrobků - respirátorů PHARMAWEX R01. Tyto podněty pak vedly ke kontrole zahájené u žalobkyně dne 18. 2. 2021 se zaměřením na klamavé jednání vůči spotřebitelům. Tato věc byla zdejším krajským soudem projednávána pod sp. zn. 30 A 53/2021.
15. Na dotaz žalobkyně ze dne 18. 2. 2021 správní orgán I. stupně přípisem ze dne 23. 3. 2021, čj. ČOI 40414/21/2700, sdělil jména celkem 5 oznamovatelů, kteří mu poskytli souhlas se sdělením svých údajů, ve zbytku odkázal na samostatné rozhodnutí, které vydal.
16. Návazně na to žalobkyně žádala (dne 28. 4. 2021) o poskytnutí informace, zda se jedná o oznamovatele, kteří jsou podnikateli, či zda-li jednali za právnickou osobu - podnikatele, příp. zda-li mají vazby na podnikatele. Na tuto žádost správní orgán I. stupně reagoval přípisem ze dne 12. 5. 2021, čj. ČOI 63804/21/2700, v němž uvedl osoby oznamovatelů podnětů, kteří poskytli souhlas se sdělením údajů. Šlo o celkem 6 subjektů (z nich 5 obsahovalo již sdělení ze dne 23. 3. 2021) a správní orgán sdělil, že svůj podnět ke kontrole podali jako nepodnikající fyzické osoby, jednali jako spotřebitelé. Ve zbytku žádosti odkázal na samostatné rozhodnutí.
17. Ve sdělení ze dne 20. 7. 2021, čj. ČOI 93209/21/2700, správní orgán I. stupně žalobkyni sdělil, že v rámci dosavadního postupu při vyřizování žádosti žalobkyně odvolací orgán k jejímu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 12. 5. 2021, čj. ČOI 63808/21/2700, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. V rámci něho došlo k přehodnocení dosavadního přístupu a správní orgán I. stupně sdělil žalobkyni další informace k její žádosti. Konkrétně sdělil, že bylo evidováno 12 podnětů, z nichž 11 podalo svůj podnět ke kontrole jako nepodnikající fyzické osoby (jako spotřebitelé), jejichž identita byla sdělena již v předchozích sděleních (6 subjektů). Dále sdělil, že jeden oznamovatel dal podnět jako zástupce právnické osoby vykonávající podnikatelskou činnost (podání čj. 28672/21/2700), podniká v oboru reality, finanční a právní služby, dle výpisu z veřejně dostupné databáze (OR) nemá uvedeno jako předmět podnikání ani činnosti žádné informace, které by nasvědčovaly podnikání v žalobkyní požadované oblasti (tj. distribuce, dovoz nebo výroba zdravotnických ochranných pomůcek včetně sortimentu souvisejícího s respirátory a ochranou dýchacích cest). Ve zbytku žádosti odkázal na samostatné rozhodnutí.
18. Posledně zmíněným samostatným rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 20. 7. 2021, čj. 18816/21/2700, byla žádost žalobkyně o další požadované informace odmítnuta, konkrétně část „... a dále žádáme, aby rovněž byla poskytnuta informace ... zda-li se jedná o oznamovatele, kteří jsou podnikateli, či zda-li jednali za právnickou osobu - podnikatele“, z důvodu, že v této části se jedná o požadavek na poskytnutí neexistující informace, tj. směřuje k vytvoření nové informace. Dále bylo odmítnuto i poskytnutí

informace v rozsahu: „... příp. zda-li mají vazby na podnikatele, na tj. na subjekt podnikající v distribuci, dovozu anebo výrobě zdravotnických ochranných pomůcek včetně sortimentu souvisejícího s respirátory a ochranou dýchacích cest“, se stejným odůvodněním. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 9. 2021, čj. 114270/21/2700/2700/Bal/Št, tak že jej zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

19. Žalobkyně současně v rámci odvolání ze dne 4. 8. 2021 proti rozhodnutí ze dne 20. 7. 2021, čj. ČOI 93254/21/2700, žádala v bodě III. správní orgán I. stupně o poskytnutí informace o oznamovateli (podateli) podnětu ke kontrole (jeho identifikaci), který jednal jménem právnické osoby. Ve svém podání žalobkyně formulovala svou žádost o informaci následovně:

„(...) Povinný subjekt však neposkytl informace v rozsahu, kdo je tímto oznamovatelem, který jednal jménem právnické osoby (tedy poskytnutí údajů, na jejichž základě bude možné danou osobu identifikovat).

(...) Pokud by povinný subjekt namítal, že odvolatel o takové informace nežádal, kdy je však takový požadavek zřejmý z obsahu předmětné žádosti, žádá odvolatel o poskytnutí této informace tímto přípisem na základě příslušných ustanovení InfZ.“

20. Tato žádost byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně jakožto povinného subjektu ze dne 12. 1. 2022, čj. ČOI 5255/22/2700, odmítnuta, a to dle § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona, a to z důvodu, že jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá a jelikož nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.
21. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
22. Jádrem sporu mezi účastníky v projednávané věci je otázka splnění podmínek stanovených ustanovením § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona, a zda se jedná o informaci, kterou byl povinný subjekt povinen poskytnout či nikoliv.
23. Dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona platí, že *povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.*
24. Ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona stanoví, že *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
25. Úvodem lze poznamenat, že právo na informace je zaručeno čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Obecným principem tohoto práva, které se odráží především v informačním zákoně, je zpřístupňování v zásadě všech informací, které se vztahují k působnosti povinných subjektů, které jsou definovány v ustanovení § 2 informačního zákona. Tento zákon však obsahuje i omezení a výluky z této povinnosti. Omezení poskytování informací je třeba vykládat restriktivním způsobem, což lze dovodit jak z judikatury Ústavního soudu (srov. např. nález ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06), tak i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Zakonodárce v informačním zákoně zakotvil několik důvodů pro omezení práva na informace v ustanovení § 7 až

§ 11. Každý z těchto omezujících důvodů chrání zájem či právo subjektu, kterého se informace přímo dotýká. Jedná se především o zájmy či práva, která z hlediska ústavněprávního konkurují právu na informace, nebo které je nutno chránit s ohledem na veřejný zájem. Zákon tak omezuje např. poskytování určitých informací, které by zasahovaly nepřiměřeným způsobem do práva subjektů na soukromí, do práva na ochranu osobních údajů, poskytuje ochranu utajovaným skutečnostem, ochranu obchodního tajemství atd. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona tedy představuje jedno z těchto ustanovení, které přístup k určitým informacím za splnění v něm uvedených podmínek omezuje.

26. Z citovaného ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona vyplývá, že povinný subjekt informaci neposkytne, pokud nevznikla za použití veřejných prostředků a její předložení nebylo uloženo zákonem. To však neplatí, pokud by osoba předkládající předmětnou informaci sdělila, že s jejím poskytnutím třetím osobám souhlasí. V takovém případě by se správní orgán byl povinen na žádost takovou informaci poskytnout. Podmínky stanovené v citovaném ustanovení mají povahu kumulativní, tedy pro obligatorní důvod neposkytnutí informací musí být současně splněny tři podmínky:

- a) informace vznikla bez použití veřejných prostředků,
- b) informace byla povinnému subjektu předána osobou, která nemá povinnost tuto informaci předat,
- c) osoba, která povinnému subjektu informaci předala, nedala k jejímu zveřejnění souhlas.

27. V žalobě žalobkyně označila za účelový argument žalovaného, že požadovaná informace nemá původ v činnosti povinného subjektu, a dle jejího názoru je podstatné, že přinejmenším sám povinný subjekt je přesvědčen o tom, že získání údajů je vznikem informací za použití veřejných prostředků. Již v odvolání, na které odkázala, namítala, že není splněna první z vyjmenovaných podmínek, tj. dle jejího názoru neplatí, že informace vznikla bez použití veřejných prostředků.

28. Pojem „veřejné prostředky“ není v informačním zákoně definován, při jeho výkladu je však možno vycházet ze zákona o finanční kontrole, podle jehož § 2 odst. g) je nutno za veřejné prostředky považovat veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písmenu a), přičemž § 2 písm. f) pak vymezuje, že veřejnými financemi jsou veřejné příjmy a veřejné výdaje.

29. K samotnému pojmu „informace, která vznikla bez použití veřejných prostředků“, existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Lze poukázat např. na jeho rozsudek ze dne 21. 6. 2012, čj. 9 As 101/2011-108, v němž tento soud konstatoval, že takovou informací je informace, která vznikla bezprostředně v souvislosti s vynaložením veřejných prostředků. Takovou informací proto nemůže být informace, která nemá s vynaložením veřejných prostředků úzkou souvislost. Stejně vykládá uvedený pojem i komentářová literatura k informačnímu zákonu (např. jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí - autoři Furek, A., Rothanzl, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím, Komentář, Linde, Praha 2010, s. 273), informací, která vznikla za použití veřejných prostředků, se rozumí taková informace, která vznikla bezprostředně v souvislosti s jejich vynaložením. Takovou informací proto nebude informace, která nemá s vynaložením veřejných prostředků úzkou souvislost

30. V nyní projednávané věci žalobkyně žádala o informaci „kdo je oznamovatelem podnětu, který jednal jménem právnické osoby (tedy poskytnutí údajů, na jejichž základě bude možné danou osobu identifikovat)“. Jednalo se o jeden z podnětů, které následně vedly ke kontrole u žalobkyně zahájené dne 18. 2. 2021 se zaměřením na klamavé jednání vůči spotřebitelům. Předmětný podnět vytvořila a zaslala podnikající právnická osoba (dle informací správního orgánu I. stupně o tomto subjektu jde o právnickou osobu podnikající v oboru reality, finanční a právní služby), přičemž z ničeho nelze dovodit, že zmíněný podnět vznikl za použití veřejných prostředků, příp. že by se týkal rovněž i použití veřejných prostředků. Krajský soud má proto zato, že samotný podnět včetně údajů o subjektu, který jej vyhotovil (což v daném případě od sebe nelze oddělit), není možno považovat za informaci vzniklou za použití veřejných prostředků, neboť její vznik bezprostředně s vynaložením veřejných prostředků nesouvisel.
31. Pokud jde o otázku, zda subjekt, který podnět vytvořil a zaslal správnímu orgánu, měl povinnost jej předložit ze zákona, krajský soud uvádí, že takovou povinnost nelze ze žádného právního předpisu dovodit. Je tedy zřejmé, že zde neexistuje žádná zákonná povinnost pro podatele takového podnětu předkládat jej.
32. Konečně pokud jde o souhlas subjektu, který podnět předložil, se zveřejněním údajů o něm, soud odkazuje na obsah správního spisu předloženého žalovaným a rovněž i obsah rozhodnutí správních orgánů, ze kterého vyplývá, že dotčený subjekt povinnému subjektu nedal souhlas s poskytnutím takové informace žalobkyni (v podání ze dne 15. 3. 2021 zaevidovaném pod čj. ČOI 38325/21/2700).
33. S ohledem na shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že v projednávaném případě byly splněny podmínky pro neposkytnutí informace dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. Nebyla tedy splněna ani jedna z podmínek pro to, aby správní orgán I. stupně mohl požadovanou informaci žalobkyni poskytnout. Povinný subjekt proto postupoval správně, pokud žalobkyni požadovanou informaci neposkytl.
34. Jestliže žalobkyně rovněž argumentovala tím, že na základě stejné žádosti o poskytnutí informací byly povinným subjektem poskytnuty údaje o jiných oznamovatelích (např. dne 20. 7. 2021, čj. ČOI 93209/21/2700), pak již žalovaný vysvětlil, že šlo o údaje oznamovatelů, kteří dali souhlas s poskytnutím svých údajů. To koresponduje s nesplněním třetí podmínky pro neposkytnutí informace (když musí být současně splněny tři podmínky), tj. že *osoba, která povinnému subjektu informaci předala, nedala k jejímu zveřejnění souhlas*, neboť jej v daném případě někteří oznamovatelé udělili.
35. Žalobkyně rovněž zdůrazňovala, že pokud se její žádost týkala podnikatelského subjektu, navíc právnické osoby, že povinnost k poskytnutí informace je zde dána vždy.
36. K tomu krajský soud předně připomíná, že žalobkyně žádala informaci, kterou formulovala výslovně: „kdo je oznamovatelem podnětu, který jednal jménem právnické osoby (tedy poskytnutí údajů, na jejichž základě bude možné danou osobu identifikovat)“. Její žádost tak očividně směřovala ke sdělení totožnosti fyzické osoby, která (jménem právnické osoby) podnět podala. Tato fyzická osoba však souhlas s poskytnutím informace nedala (jak bylo žalobkyni sděleno v písemnosti ze dne 15. 3. 2021, čj. ČOI 38325/21/2700). Navíc však ze znění ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona nelze dovodit, že by mezi osobami, které povinnému subjektu informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků předají, činilo výjimky a nemělo se vztahovat na subjekty podnikatelské.

37. Krajský soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že v daném případě brání poskytnutí žalobkyní požadované informace ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona.
38. Již jen jako *obiter dictum* krajský soud dodává, že ochranu identifikace podatele podnětu ke kontrole lze nalézt i v zákoně č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (jak také správně konstatoval správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí). V tomto zákoně je zakotvena povinnost mlčenlivosti kontrolního orgánu, a to v ustanovení § 20 a § 22, v nichž je výslovně zakotvena ochrana toho, kdo podal podnět ke kontrole. Přitom i z nahlížení do spisu jsou vyloučeny dokumenty, z nichž lze zjistit totožnost osoby, která podnět ke kontrole podala. Kontrolní orgán tedy totožnost podatele podnětu v zásadě nemůže sdělit i dle kontrolního řádu. Bylo by pak zjevně obcházením tohoto zákona, pokud by k získání identifikace podatele podnětu mělo vést sdělení takové informace na žádost dle informačního zákona.
39. V této souvislosti lze zmínit i ustanovení § 11 odst. 3 informačního zákona, který chrání informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. Povinný subjekt v takovém případě poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností. Ustanovení § 11 odst. 3 informačního zákona je speciální vůči § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona (aplikovaného v daném případě), a je zřejmé, že zákonodárce tento v odstavci třetím „přísnější“ režim z hlediska žadatelů o informace výslovně vztáhl pouze na informace získané od třetích osob již při kontrolní činnosti (v průběhu kontroly), tj. jeho záměrem nebylo stanovit stejně přísný režim pro informace, které povinné subjekty obdrží od třetích osob mimo samotnou kontrolní činnost.

VI. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání u soudu prohlásila, že žádné náklady v souvislosti s tímto řízením neuplatňuje.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. listopadu 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu